

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 568/2025
06.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владисаве Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Алекса Томић, адвокат из ..., против туженог Универзитетски клинички центар Србије, са седиштем у Београду, кога заступа Државно правобранилаштво, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против допунске пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3344/23 од 15.05.2024. године, у седници одржаној 06.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у изреци допунске пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3344/23 од 15.05.2024. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против решења о трошковима поступка садржаног изреци допунске пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3344/23 од 15.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2781/21 од 28.03.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да тужилци на име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период 01.04.2018. године до 31.12.2018. године, исплати износ од 887,74 динара са законском затезном каматом од 24.11.2021. године до исплате, као и износ од 314,61 динар на име законске затезне камате обрачунате од доспелости до 23.11.2021. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде штете због неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада за период 01.04.2018. године до 31.03.2021. године исплати износ од 127.785,74 динара са законском затезном каматом од 24.11.2021. године до исплате, као и износ од 16.770,58 динара на име законске затезне камате обрачунате од доспелости до 23.11.2021. године. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде штете због неисплаћене накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за период 01.04.2018. године до 31.03.2021. године, исплати износ од 125.176,06 динара са законском затезном каматом од 24.11.2021. године до исплате,

као и износ од 24.158,31 динар на име законске затезне камате обрачунате од доспелости до 23.11.2021. године. Ставом четвртим изреке, тужила је ослобођена обавезе плаћања судских такси. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужилји накнади трошкове парничног поступка у износу од 109.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3344/23 од 16.08.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилје и потврђена првостепена пресуда у ставовима другом, трећем и петом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилје за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Допунском пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3344/23 од 15.05.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и петом изреке.

Против правноснажне допунске пресуде донете у другом степену (решења о трошковима поступка садржаног у изреци другостепене пресуде) тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права на основу члана 404. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе.

Тужила је поднела одговор на ревизију са предлогом да се ревизија одбаци као недозвољена.

Законом о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 - други закон) су прописани услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку, онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или потребе новог тумачења права. Тужени ревизијом оспорава другостепено решење којим је одлучено о трошковима поступка. Имајући у виду наведено, Врховни суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер против решења којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка применом процесних одредби ЗПП-а не може да се изјави посебна ревизија.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП је прописано да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Према одредби става 2. овог члана ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Према томе, под главним захтевом у смислу наведеног члана подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењем сматрају захтеви странке који се истичу поводом или са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредна тражења се узимају у обзир само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

У конкретном случају ревизија је изјављена против решења о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу које не чини главни захтев. Такође, применом члана 420. став 1. ЗПП, ревизија се може изјавити против решења другостепеног суда којим се поступак правноснажно окончава. У конкретном случају ревизија је изјављена против решења којим се поступак правноснажно не окончава јер се о захтеву за накнаду трошкова одлучује у пресуди или решењу којим се окончава поступак на основу члана 163. став 4. ЗПП-а. Имајући у виду наведено ревизија туженог против ове одлуке није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић